

7) Czy w wypadku umowy o kredyt konsumencki wykluczona jest możliwość podniesienia przez kredytodawcę zarzutu utraty prawa w odniesieniu do wykonania prawa do odstąpienia od umowy przez konsumenta zgodnie z art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE,

a) jeśli część przewidzianych w art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE obowiązkowych informacji ani nie została prawidłowo wskazana w umowie o kredyt, ani następnie nie została prawidłowo udostępniona, w związku z czym termin do odstąpienia zgodnie z art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE nie rozpoczął biegu?

b) [na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 7 a)]:

jeśli utrata prawa w decydującym stopniu opiera się na upływie czasu od chwili zawarcia umowy lub na całkowitym wykonaniu umowy przez obydwie strony lub na okoliczności, że kredytodawca dysponuje zwróconą kwotą kredytu, lub na zwrocie zabezpieczeń kredytu lub (w wypadku umowy kupna-sprzedaży powiązanej z umową o kredyt) na używaniu lub sprzedaży sfinansowanego towaru przez konsumenta, lecz w istotnym okresie i w chwili wystąpienia istotnych okoliczności konsument nie wiedział o nadal obowiązującym prawie do odstąpienia i nie był odpowiedzialny za ten brak wiedzy, a kredytodawca również nie mógł przyjąć, że konsument nie ma odpowiedniej wiedzy?

8) Czy w wypadku umowy o kredyt konsumencki wykluczona jest możliwość podniesienia przez kredytodawcę zarzutu nadużycia prawa w odniesieniu do wykonania prawa do odstąpienia przez konsumenta zgodnie z art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE,

a) jeśli część przewidzianych w art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE obowiązkowych informacji ani nie została prawidłowo wskazana w umowie o kredyt, ani następnie nie została prawidłowo udostępniona, w związku z czym termin do odstąpienia zgodnie z art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE nie rozpoczął biegu?

b) [na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 8 a)]:

jeśli nadużycie prawa w decydującym stopniu opiera się na upływie czasu od chwili zawarcia umowy lub na całkowitym wykonaniu umowy przez obydwie strony lub na okoliczności, że kredytodawca dysponuje zwróconą kwotą kredytu, lub na zwrocie zabezpieczeń kredytu lub (w wypadku umowy kupna-sprzedaży powiązanej z umową o kredyt) na używaniu lub sprzedaży sfinansowanego towaru przez konsumenta, lecz w istotnym okresie i w chwili wystąpienia istotnych okoliczności konsument nie wiedział o nadal obowiązującym prawie do odstąpienia i nie był odpowiedzialny za ten brak wiedzy, a kredytodawca również nie mógł przyjąć, że konsument nie ma odpowiedniej wiedzy?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rayonen sad (Bułgaria) w dniu 14 maja 2020 r. – „Topłofikacija Sofia” EAD „CZEZ Elektro Bułgarija” AD i „Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia” EOOD

(Sprawa C-208/20)

(2020/C 255/15)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofiyski rayonen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „Topłofikacija Sofia” EAD „CZEZ Elektro Bułgarija” AD i „Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia” EOOD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 20 ust. 2 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 47 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasadą zakazu dyskryminacji i zasadą równoważności środków procesowych w krajowym postępowaniu sądowym, a także art. 1 [ust. 1] lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1206/2001 ⁽¹⁾ z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych należy interpretować w ten sposób, że gdy w prawie krajowym sądu rozpatrującego sprawę przewidziano ustalenie przezeń z urzędu adresu pozwanego w kraju, natomiast ustalono, iż ten pozwany znajduje się w innym państwie Unii Europejskiej, rozpatrujący sprawę sąd krajowy ma obowiązek zarządzenia czynności związanych z ustaleniem adresu pozwanego również przed właściwymi organami w państwie, w którym przebywa pozwany?
- 2) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 ⁽²⁾ z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w związku z zasadą zapewnienia przed sądem krajowym w toku procesu środków mających na celu skuteczną ochronę praw wynikających z prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że przy określaniu zwykłego miejsca pobytu dłużnika jako określonej w prawie krajowym przesłanki przeprowadzenia jednostronnego formalnego postępowania bez gromadzenia dowodów, jakim jest wydanie nakazu zapłaty, sąd krajowy ma obowiązek interpretacji wszelkiej zasadnej wątpliwości dotyczącej okoliczności, że dłużnik ma zwykle miejsce pobytu w innym państwie Unii Europejskiej, jako braku przesłanki prawnej do wydania takiego nakazu, odpowiednio – jako podstawy do nieuprawomocnienia się nakazu?
- 3) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 w związku z zasadą zapewnienia przed sądem krajowym w toku procesu środków mających na celu skuteczną ochronę praw wynikających z prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on sąd krajowy, który po wydaniu nakazu zapłaty przeciwko danemu dłużnikowi ustalił, że ten dłużnik prawdopodobnie nie ma zwykłego miejsca pobytu w państwie sądu – i w sytuacji gdy stanowi to przeszkodę dla wydania nakazu zapłaty przeciwko takiemu dłużnikowi zgodnie z prawem krajowym – do uchylecia wydanego nakazu zapłaty z urzędu pomimo braku wyraźnego przepisu ustawowego w tym względzie?
- 4) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 3, to czy wskazane w tym pytaniu przepisy należy interpretować w ten sposób, że zobowiązują one sąd krajowy do uchylecia wydanego nakazu zapłaty, jeśli przeprowadził kontrolę i ustalił z pewnością, że dłużnik nie ma zwykłego miejsca pobytu w państwie sądu rozpatrującego sprawę?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 174, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2020 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska

(Sprawa C-227/20)

(2020/C 255/16)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Tricot, G. Gattinara, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- 1) Stwierdzenie, że nie ustanowiwszy przepisów dotyczących sankcji stosowanych w przypadku naruszenia art. 4 i 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków zapewnających zgodność użytkownikom w Unii z wymogami wynikającymi z Protokołu w Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów ⁽¹⁾, nie podjąwszy wszelkich środków koniecznych do zapewnienia, że takie przepisy zostaną zastosowane i że przewidziane sankcje będą skuteczne, proporcjonalne i odstraszające oraz nie powiadomiwszy Komisji o wspomnianych przepisach dotyczących sankcji do dnia 11 czerwca 2015 r., Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 511/2014;
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.